

RENKLİ RÜYALAR VE GÜLÜŞLERDE SAKLIYIZ

M. Berke ŞİMŞEKLER

Yaz geldi, ODTÜ’de yaz okulu başladı öğrenciler ve de arkadaşlar kampüse doluştu. Dönem boyunca sürekli derse girdiğin bölüm binası, yemek yediğin yemekhane ve sabaha kadar ders çalıştığın kütüphane için yaz dönemi açıldı.

Bu sefer farklıydı, ben mesela 8 aydır mümkün oldukça her projeye katılmaya çalıştım, Afyon, Denizli, Isparta, Aydın, Çankırı, Kastamonu gibi nice şehirlere projeye gittik.

Gittiğimiz her projede sınıflara girdikçe yeni çocuklarla tanıştık, onlar da bizi abi ve ablaları olarak gördüler.

Çünkü sınıflarında bir rol model vardı, onlar için gelmiş ve hayatı boyunca görmediği deneyleri onlara gösteriyor, onların okullarına okumayı sevecekleri birbirinden güzel kitaplar bırakıyordu...

Olur ya hani evde diktiğimiz bir fidan çiçeğin gün gelince odada farkını hissettirmesi gibi. İşte o kitaplar da çocukları daha güzel insanlar yapabilir, farkını hep beraber hissederiz. Sadece bir projede bile bir çok okula eriştik, yeri gelince çocukların meraklarını cevapladık.

Bazen de iletişimi asla kesmeyelim diye “Mektup ile bana ‘Berim’ kelimesini araştırıp yazabilir misin?” diye onlardan mektup istedim, hepimiz çocuklarla mektuplaştık. Onların renkli rüyalarıyla karıştı bizim sevgimiz, çok da güzel oldu.

Ama YAZ BİLİM OKULU geldiği gün, güzel kampüsümün kapılarından bu sefer bizim minibüslerimiz dokunduğumuz fidanların verdiği meyveler gibi, o güzel çocukları bizimle tekrar karılaştırdı.

O küçük fidanımızın meyvelerini görmeye başladık.

Havalimanına veya otobüs garına bile giderken heyecanı

unutamam ki, bir sene boyunca “Bir daha görüőeçeđiz, yeter ki bilim ile kalalım” dediğim çocukları karılaşayınca her şey bir anlığına durdu, gerçekten de karılaştık ve bu sefer evimizdeydik.

Bu sefer onlar bize oralardan soru getirdi, kampüs hakkında merak ettikleri her şeyi sormaya başladılar. Onların sadece ODTÜ hakkındaki merakını ve heyecanını gidermek 1 hafta sürerdi, ama çok daha fazlasını yaptık.

Hani bahsettiğim o derslere girdiğimiz, bazen profesörlere bizim de soru sorduğumuz sınıflarda bu sefer bir sene boyunca tanıřtđım çocuklar vardı, için ilginç yanı onlar da profesörler ile arkadaş oldu, süper zekalarını onlara da gösterip sunumlarda bolca soru sordular, birçok yeni şey gördüler.

Hani, belki de filmlerde gördükleri üniversite amfilerinde onlar bu sefer yer alıyordu, gözlerindeki parlamadan belliydi de o heyecanları, her sabahki sunumlar. Ardından, bilimsel keşif yolculuğuma adeta hız kesmeden bir devam niteliğinde her gün farklı bir bölüme ilerledik, her bir adımda daha da fazla şey gözlemlemek için.

Bölümlerde deneyler gördük ama sadece “Deney” diyemeyiz ki, çünkü orada bizim köylere gidip gösterdiğimiz deneylerin de ötesinde, çocukların ufkunu genişleten,

bilimin sınırlarını zorlayan ve bizzat profesörlerin gerçekleştirdiği sanat eseri gibi deneyler vardı.

Gülüşleriyle birlikte deneyleri seyrettik, **çünkü biz gülüşlerde saklıyız.**

Tabii deneyi kim düzenlerse düzenlesin konu onlar değildi, çocuklardı. Benim görev aldığım grubumda çok meraklı çocuklar vardı.

Birinin adı da “Meraklı” idi, Meraklı her deneyi ilk denemek isterdi, tehlikeli maddeler olan laboratuvarlarda bile cesurca öne atılır ilk o denerdi.

Çünkü merakını durdurabilecek hiç kimse yoktu, olamazdı da. Çok zekiydi, her sorduğu soru tıpkı benim bir üniversiteli arkadaşım tarafından sorulmuş gibi hissettirirdi, çünkü onun zekâsı merak ve sorgulamasından geliyordu. Her ekipten kaçmaya ve yeni şeyler incelemeye kaçtığında ben de onun peşinden koşardım, o da beni abisi olarak gördüğü için hemen gülümser, ekibin yanına geri dönerdik.

Diğer çocuklar da ondan ilham alırdı, bazen hepsi rekabete girip soru yarışına katılırdı. Mavi Eflatunlar, her ekipteki gibi ruhuyla, kardeşçe kampüsün her köşesini adımladı. Her adımda, insanlığın o sıcak ve samimi dokunuşunu hissettik.

Sıcak, bunaltsa da, bazen yorsa da, pes etmeyen çocukların yüzlerine

su serperdik, tıpkı baharın ilk ışıklarıyla açmayı bekleyen bir avuç mavi eflatun çiçeği gibi. Onlar da, bu sevgi dolu dokunuşla, hemencecik açiverirlerdi.

Mavi Eflatunlar, bu enerjiyle, kampüsün her köşesinde bir renk cümbüşüne dönüşürdü. Her bir çiçek, sanki bir teşekkür edencesine, bize gülümserdi.

Biz de güçlenir, onlarla kampüsün dört bir yanında her yerde aynı derecede yüksek ilgi ile dolaşır, bölümlerde yapılan deneyleri baştan sona incelerdik. Çünkü biz gönüllüler bile o bölümlerde hayatımız boyunca görmediğimiz deneyleri gördük, biz de şaşırdık.

Hani bizim gittiğimiz, derslerden sonra yemek yediğimiz yemekhaneye bu sefer onlarla gittik, bizim anılarımız onlar oldu, çocuklarla yemek yedik. Onlarla yemekhanede tekrar kaynaştık. 21 ilden gelen çocuklar birbirine 21 ili tanıttı, aynı zamanda kültür transferi de oldu. Orada hep birlikte arkadaş olduk, kardeşlik kurduk.

Tabii bazen de Ankara'nın asıl merkezlerine, mesela Ulus'a gittik. Bütün şehrin kalabalığı arasında birdenbire çocuklarla dolaştık, şehrin merkezine çiçekler açtı sanki, böyle tomurcuk gibi olur ya işte sürü halinde dolaştık. TBMM'nin o tarihi koridorlarında, Atamızın ilk adımlarını attığı kutsal mekânlarda, zaman sanki durmuş gibiydi.

Çocukların gözlerinde, merakla karışık bir saygı parlıyordu. Atatürk'ün "Bütün ümidim gençliktedir" sözünün yankılandığı o anıtsal duvarların gölgesinde, her biri kendilerine bırakılan mirası adeta elleriyle tutarcasına hissettiler sanki.

Vitrinlerde sergilenen her belge, her fotoğraf, onlara sessizce sanki

bir şeyler fısıldıyordu: "Bu vatan sizindir, sizlerle var olacak."

O çocukların dolaştıkları her adımda, Atatürk ile daha kuvvetli bir bağ kurdular. Müzenin loş ışıkları altında, çocukların yüzlerinde beliren o içten tebessüm, bir söz mü demekti? "Bu emaneti sonsuza dek taşıyacağız."

Başka müzeler de gördük, mesela Anadolu Medeniyetleri Müzesi, adeta zamanın içinde bir yolculuğa davet etti çocukları. Kapılarından içeri adım attık ve, binlerce yıllık tarihin sessiz fısıltıları çocuklara fısıldamaya başladı sanki. Çünkü orada her bir eser, bir medeniyetin izlerini taşır; her bir parça, insanlığın hikâyesine bir pencere açar. Ama orada çocukların meraklı gözleri de pencere gibi açıldı, anlatıcı abi/ablalarını dinleyerek pür dikkat oldular.

Müzenin koridorlarında yürürken,
Hititlerin güçlü krallıklarını,
Friglerin zarif sanatını, Urartuların
mühendislik harikalarını gördüler..
Vitrinlerde sergilenen her bir
çömlek, heykel veya tablet, geçmişin
büyülü dünyasına bir kapıyı onlara
araladı. Müzenin her köşesi, Güzel
ve kadim topraklarda filizlenen
medeniyetlerin izlerini çocuklarla
paylaştı.

Tıpkı bir zaman makinesi gibi, popüler kültürden uzak ve tamamen arındırılmış. Tamamen insanlık halleri ve zekasını kullanarak ürettiği mükemmel icatlarla, çocukların geldiği gibi soru sormaktan asla alıkoymadığı "İnandık" Vazosu ve dahası...

Zaman makinesi demişken, çocukların merakı biter mi? Bitmezdi. Daha gezilecek MTA müzesi vardı. Çocukların bu sefer gözü önünde milyarlarca yıldan gelen fosilleşmiş canlılar, kemik kalıntıları ve onların memleketinden de çıkan ülkemizin değerli taşları. Ama kalpleri bir yandan o kadar temiz ki, orada doğal yollar ile ölen canlılara bile acıyan sevgi gözleriyle bakardı çocuklar...

Robot, hidrolik, birçok atölyede, Her akşam farklı birinde. Yeni deneyler gördü çocuklar.

9V bir bataryanın farklı devre halleriyle çalışması gibi, tıpkı dünyada farklı sorunlar farklı çözümler gerektirir onu gördüler. Ama hiçbir ihtimalde kaba kuvvet olmamalı.

Ve senin adımlarınla yeşeren üniversitende çocukların adımları... İşte onlar daha da büyük etki bırakacak, ümitsizliğe inanmadan çalışacaklar.

İşte sabaha kadar sabahladığın kütüphanede artık çocuklar da yer aldı, onlar da seni örnek alacak. Çalışmayı asla bırakmayacak.

Çünkü renkli rüyaları o çocukları hep doğru yoldan götürecektir, biz de yardımlaşarak, mektuplaşacağız...

Hep Berke abileri olarak yanlarında olacağım.

Tıpkı bir sevgi türküsünde,
Yardımlarla ve sevgiyle,
Umutlarıyla yeşerecek çocuklar.

ODTÜ'nün güzel koridorlarında,
Serçe gibi cıvılayacaklar.
Bu sefer profesörlerin elindeki deney tüpleri,
Ona sorular soracak, gözleriyle takip edecekler.
Mavi Eflatunlar.
Tüm kampüsü de değil,
Bütün Ankara'yı dolaşacaklar,
Merakları dinene kadar.

Keskin zekâ küpleri gibi,
bilenecekler bilimin ışığıyla.
Zorunlu hal bu, peşinden
koşacaksın hepsinin
Çünkü senden daha
meraklılar, enerjilerini
gösterecekler.
Coşacaklar, coşmalılar.
Bir gülümseme ile tekrar
açacak,
Sıcağın altında bile bilim
ışıkları,
Işıkları çocukları serinletecek
nice Çoban Yıldızlarını.

Ama yaşıyorlar hayallerini onlar,
Kitap okuyarak, çalışarak.
Yaz bilim okulunda ODTÜ’de olarak.
İnsanlık Hallerinden gelerek,
Rengarenk rüyalarıyla çocuklar.
Bilimi burada daha fazla görüp,
severek.
Yavaşlar ama durmaz dünya,
Zaman değil ki kimseden yana,
Bilim & Barış, yanında sevgiyle
Aşamayacağımız dalga olmaz bir
daha.
Bilim, sevgi ve tomurcuk eller,

Bu şehir onlarla bir daha çiçek açtı.
Kim demiş,
Kim demiş unutulacak diye,
Unutulmaz asla görmek bilimi,
Not alır, gözünü açar ve her şeye şaşırlar.

Gelen her yardım, bir tohum demek.
Her tohum, büyür de ağaca döner.
Dönmez mi birçok ağaç bir ormana sevgiyle?

İşte biz de o saklı ormandayız,
Gölüşlerde saklı Yaz'da,
Gölüşlerde Saklıyız...

Mustafa Berke Şimşekler
İlk YazBO – İzlenim
BÖTE - 3

